

UCHWAŁA Nr 446 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 7 lipca 1954 r.

w sprawie zwolnień od pracy zawodowej pracowników urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych powołanych do pełnienia niektórych funkcji i na szkolenie.

Prezydium Rządu po porozumieniu się z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. Uchwała normuje sprawy zwolnień od pracy zawodowej pracowników zatrudnionych w urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych (zwanym dalej „zakładami pracy”) powołanych:

- 1) do pełnienia funkcji w radach narodowych, związkach zawodowych oraz organizacjach politycznych i innych organizacjach społecznych,
- 2) na szkolenie.

§ 2. 1. Kierownik zakładu pracy obowiązany jest zwolnić od pracy zawodowej pracowników powołanych z wyboru do pełnienia funkcji w radach narodowych, związkach zawodowych oraz organizacjach politycznych i innych organizacjach społecznych.

2. Obowiązek zwolnienia pracownika od pracy zawodowej, określony w ust. 1, powstaje jedynie w przypadku, gdy stosownie do obowiązujących przepisów prawa lub uchwał właściwych instancji rad narodowych, związków zawodowych oraz organizacji politycznych i innych organizacji społecznych funkcja, do której pełnienia pracownik został powołany w drodze wyboru, wymaga takiego zwolnienia.

3. Przepis ust. 1 stosuje się także w przypadku powołania pracownika do pełnienia stałych funkcji w radach narodowych, związkach zawodowych oraz organizacjach politycznych i innych organizacjach społecznych.

§ 3. 1. Zwolnienie od pracy, o którym mowa w § 2, następuje za zgodą pracownika na pisemny wniosek prezydium właściwej rady narodowej albo centralnej lub wojewódzkiej instancji organizacji politycznej i związków zawodowych.

2. Decyzja o zwolnieniu pracownika powinna określić czas zwolnienia, ustalony w porozumieniu z pracownikiem.

3. Okres zwolnienia od pracy zawodowej pracownika powołanego do pełnienia funkcji na podstawie § 2 ust. 3 nie może przekraczać 3 lat.

4. Prezes Rady Ministrów określi organizacje społeczne, których wnioski o zwolnienie pracowników od pracy zawodowej traktowane będą na równi z wnioskami prezydiów rad narodowych, organizacji politycznych i związków zawodowych.

§ 4. 1. W okresie zwolnienia od pracy zawodowej na podstawie § 2 pracownikowi nie przysługuje prawo do wynagrodzenia z zakładu pracy.

2. W okresie tym pracownik zachowuje prawo do mieszkania służbowego, do przysługującego mu umundurowania oraz do bezpłatnych i ulgowych przejazdów publicznymi środkami lokomocji.

3. Prezes Rady Ministrów po porozumieniu się z Centralną Radą Związków Zawodowych określi przypadki, w których pracownicy niektórych gałęzi gospodarki zachowują prawo do innych przysługujących im świadczeń.

§ 5. 1. W okresie zwolnienia od pracy zawodowej na podstawie § 2 zakład pracy nie może bez winy pracownika rozwiązać zawartej z nim umowy o pracę.

2. Mimo trwania stosunku pracy zakład pracy nie wykazuje w stanie zatrudnienia pracowników zwolnionych od pracy zawodowej na podstawie § 2.

§ 6. 1. Zakład pracy obowiązany jest przyjąć z powrotem do pracy pracownika zwolnionego na podstawie § 2 na stanowisko zajmowane przed zwolnieniem lub nie niższe, o ile pracownik zgłosi się do pracy nie później niż w ciągu 14 dni od ustania okoliczności, które uzasadniały zwolnienie.

2. Niezgłoszenie się pracownika w terminie określonym w ust. 1 stanowi ważną przyczynę do rozwiązania z nim umowy o pracę.

§ 7. Pracownikowi zwolnionemu od pracy zawodowej na podstawie § 2 zalicza się okres pełnienia funkcji, do której został powołany, do okresu pracy zawodowej w zakresie uprawnień uzależnionych od ciągłości pracy.

§ 8. Rady narodowe, związki zawodowe oraz organizacje polityczne i inne organizacje społeczne obowiązane są zawiadomić zakład pracy o ustaniu okoliczności, które uzasadniały udzielenie zwolnienia od pracy zawodowej.

§ 9. 1. Kierownik zakładu pracy w uzasadnionych przypadkach może na wniosek prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie i m. Łodzi) albo wojewódzkiej instancji związku zawodowego lub organizacji politycznej zwolnić od pracy zawodowej pracownika za jego zgodą do pełnienia czasowych funkcji społecznych poza zakładem pracy na okres nie dłuższy niż trzy dni w miesiącu.

2. Łączna liczba pracowników zwolnionych na podstawie ust. 1 nie może jednorazowo przekraczać 1% ogólnej liczby zatrudnionych w danym zakładzie pracy ani też 0,5% ogólnej liczby dniówek w stosunku miesięcznym.

3. Zwolnienie pracownika powołanego do uczestnictwa w akcji masowej trwającej dłużej niż trzy dni może nastąpić na wniosek prezydium rady narodowej, związku zawodowego lub organizacji politycznej zgłoszony w wykonaniu uchwał Prezydium Rządu, Centralnej Rady Związków Zawodowych lub centralnej instancji organizacji politycznej, która organizuje akcję.

4. Za czas zwolnienia, o którym mowa w ust. 1 i 3, pracownik otrzymuje z zakładu pracy wynagrodzenie w takiej wysokości, jaka przysługiwałaby mu w czasie urlopu wypoczynkowego. Z wynagrodzenia tego należy potrącić kwoty przysługujące pracownikom od rad narodowych za pełnienie obowiązków, do których zostali powołani. Koszty podróży pokrywa rada narodowa, związek zawodowy lub organizacja polityczna, która organizuje akcję.

5. W czasie zwolnień przewidzianych w ust. 1 i 3 pracownik zachowuje wszystkie uprawnienia wynikające ze stosunku pracy.

§ 10. Zakład pracy może udzielić pracownikowi zwolnienia na czas szkolenia organizowanego przez rady narodowe, związki zawodowe, organizacje polityczne i inne organizacje społeczne na następujących zasadach:

- 1) na okres szkolenia do 1 miesiąca — na wniosek prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie i m. Łodzi) albo wojewódzkiej instancji związku zawodowego lub organizacji przeprowadzającej szkolenie,
- 2) na okres trwający dłużej niż 1 miesiąc — na podstawie zezwolenia jednostki nadrzędnej dla zakładu pracy na wniosek prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie i m. Łodzi) albo centralnej instancji organizacji przeprowadzającej szkolenie.

§ 11. 1. Pracownik zwolniony na podstawie § 10 pkt 1 na szkolenie trwające do 1 miesiąca otrzymuje za okres zwolnienia wynagrodzenie obliczone jak wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy.

2. Pracownik zwolniony na podstawie § 10 pkt 2 na szkolenie trwające dłużej niż 1 miesiąc otrzymuje bezpłatny urlop z zachowaniem wszystkich uprawnień wynikających ze stosunku pracy.

3. Prezes Rady Ministrów określi przypadki zwolnienia od pracy zawodowej na szkolenie trwające dłużej niż miesiąc, lecz nie dłużej niż trzy miesiące, w wyniku którego następuje podniesienie kwalifikacji zawodowych pracownika.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 3, pracownik otrzymuje za okres zwolnienia wynagrodzenie obliczone jak wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy.

5. Niezgłoszenie się pracownika do pracy w ciągu 3 dni od ukończenia szkolenia trwającego do 1 miesiąca oraz w ciągu 7 dni od ukończenia szkolenia trwającego dłużej niż 1 miesiąc — stanowi ważną przyczynę do rozwiązania stosunku pracy.

§ 12. 1. W przypadku gdy pracownik po ukończeniu szkolenia zostaje skierowany przez organizację przeprowadzającą szkolenie do innego zakładu pracy, stosunek pracy z dotychczasowym zakładem pracy ulega rozwiązaniu, a okres zatrudnienia w dotychczasowym zakładzie pracy zalicza się wraz z okresem szkolenia do okresu zatrudnienia w nowym zakładzie pracy.

2. Do pracowników skierowanych po ukończeniu szkolenia do pracy w radach narodowych, związkach zawodowych albo organizacjach politycznych lub innych organizacjach społecznych stosuje się odpowiednio przepisy § 3 ust. 3 oraz §§ 4, 5 i 6.

§ 13. W stosunku do pracowników zwolnionych na szkolenie (§ 10) przed wejściem w życie niniejszej uchwały stosuje się przepisy obowiązujące w dacie zwolnienia.

§ 14. Upoważnia się Prezesa Rady Ministrów do wydawania zarządzeń regulujących przypadki nie objęte uchwałą, a wymagające ze względu na wyjątkowe okoliczności doraźnego unormowania.

§ 15. Uchwała niniejsza nie reguluje zwolnień od pracy pracowników powołanych do pełnienia funkcji w radach zakładowych (miejscowych).

§ 16. Tracą moc:

- 1) odpowiednie postanowienia układów zbiorowych pracy dotyczące zwolnienia pracowników do prac społecznych,
- 2) okólnik nr 55 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 marca 1951 r. w sprawie pokrywania kosztów delegacji i diet pracowników urzędów, instytucji i jednostek gospodarki uspołecznionej w przypadku delegowania pracownika do prac społecznych (Monitor Polski Nr A-31, poz. 395).

§ 17. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz